

MAI ĐÂY KHÔNG NGHẼN LỐI VỀ

Sương trắng đục
Lạnh bên triền mộng ước
Tiếng chim chiều
Hiu hắt xuống hoàng hôn
Nhánh lau xa
Mong manh tình mây nước
Ta thấy một màu hoang tái bến rêu còn!

Em có nghe chăng
Từ thuở bình minh tổ quốc?
Trăm trứng nguyên lành, ươm sức sống quê hương
Em có còn không
Hơi thở nghìn thu dân tộc?
Hạo khí đất trời
Bao phen lừng tiếng vó ngựa biên cương.

Từng cơn gió đêm thâu
Loạn dáng màu non nước
Từng chiếc lá tàn phai
Gầy guộc tận đêm sâu.

Bước chân du thủ hôm nào
Ngã nghiêng cả một sắc màu thời gian!
Em ơi, lỗi một cung đàn
Là rơi nhịp xuống nổi tan hoang chiều!

Từ đã lâu rồi nổi buồn cát bụi
Như đã lâu rồi
Chưa ráo lệ chuyện lòng ta
Cái xưa cũ, và cái đương là
Trong dấu ngoặc thời gian, người còn làm lữ.

Trăng đã lạnh
Đêm lên sầu u mặc
Nghe tiếng loài hoang thú vọng rìng xa
Và cũng sẽ tan như màu sương đục
Để hồng lên vụn bờ cỏ hương hoa.

Em biết chăng
Có những tảng đá lẫm lì không biết nói
Dẫu làm bia chứng dấu tích trăm năm
Rồi mai đây

*Khi đá mòn nước chảy
Cho nỗi buồn lệ đá đắng sâu tâm!*

*Đã đành vinh nhục, thặng trầm
Đã đành dâu bể, kiếp tằm đầy thoi!
Đã đành em nhi, sự đời
Nghĩa- Nhân cho trót, tình người cho xong.
Đã đành đi giữa bụi hồng
Mai này, không thẹn giống dòng tổ tiên.*

Louisiana, tháng 5. 2015

MẶC PHƯƠNG TỬ